

Horezm színes, túlzsúfolt utcáin emberek tömege kavargott, a hangok és szagok egészen mások voltak, mint a sivatagi jurták környékén. Az ifjú Arpadus még nem tudta megszokni ezt a kavalkádot. Három hónapja az apja, Álmos utasítására érkezett a fővárosba Baktria széléről, ahol a sivatagban élő magyar törzsek egyikében volt a szállásuk.

Az apja egy ideje rejtélyes, hosszú utakat tett nyugatra, de az okáról nem beszélt, Arpadus kérdéseire is szűkszavúan válaszolt. Egészen három hónappal ezelőttig. Akkor bement Arpadus sátrába, leült egy nyeregpre és szótlánul figyelte, ahogy fia készségesen odanyújtja neki az erjesztett kancatejjel teli ivókupát.

Álmos tétován forgatta a kezében az ivóalkalmatosságot, majd határozott mozdulattal letette, mintegy beleszúrva a sátor földjébe. Arpadus hátrahőkölt a mozdulattól. Apja soha nem utasította vissza a bódító italt.

Álmos érces hangon szólalt meg:

– Árpád fiam! – Álmos soha nem használta az abar nevet, ami az Arpadus volt, ő következetesen a magyar ősök által használt nevet alkalmazta: Árpád. – Talán voltak kérdéseid az elmúlt időkben a nyugati útjaimmal kapcsolatban. Most jött el az ideje, hogy elmondjam, miért is történtek ezek a hosszú lovaglások.

– Várj, apám! – szólalt meg Árpád. – Azonnal hívom öcsémet, Kurszánt. Ő is szeretné hallani a titkot.

– Nem! – dörrent Álmos hangja. – Ez csak rád és rám tartozik! Később majd Kurszán is meg fogja tudni, mi lesz a dolga.

Tehát valami feladat – morfondírozott magában Árpád, de ezúttal nem szakította félbe újra apja szavait.

– Fiam! Pár hónapja a varázsos istenmadár, a sólyom delejes álmot bocsátott rám. Egy egész álló nap a sátramban aludtam miatta. Néha zavaros fejjel felébredtem, de minduntalan visszaestem a delejes álomba. Másnap Karaccsal és a szkíta kísérőnkkel megfejtettük az álmomat. Még a táltos is megrémült, amikor elé tártam az egészet. Ebben az álomban a sorsunkat, a jövőnket, minden magyar jövőjét láttam, fiam. És te voltál benne a vezér, aki utat mutat a népünknek. Az álom csak álom, ahhoz viszont, hogy valóban jó vezetője légy ennek a népnek, sokat kell tanulnod! Úgy döntöttem, Xeranxis, a szkíta fog tanítani téged, itt a táborban. Először is a következő három hónapban az államvezetés ősi szkíta bölcsességét fogod tanulmányozni. A többi tudományt Horezmben, ahol görög mesterektől fogsz okulni. Még valami. A városba Ladamur is elkísér, hiszen ő tudja az eredetünket és Attila Nagykirály történetét. A hunok már elindultak előttünk avar néven, hogy a terület lakóit átformálják és felkészítsék az érkezésünkre, hogy ne egy hódító bandát lássanak bennünk, hanem hazatérő testvéreket. Ennek a folyamatnak a végén úgy vonulhatsz be oda, mint Attila királyunk méltó utóda.

– Apám, mi a neve ennek a földnek, ahová az álmod szólít? – kérdezte Árpád.

– A Kárpátok ősi hegyeinek ölelésében vár téged Pannónia, fiam!

Arpadus és a hun Ladamur, a két egykorú jóbarát végighallgatta a szkíta mondandóját, és a végén Álmos kikérdezte őket. Kíváncsi volt, melyik mit tanult az államirányítás tudományából. A hun Ladamur, mint a korosztályuk, általában igencsak hiányosan válaszolt, de Álmos nem is rá volt kíváncsi. Árpád viszont olyan cirkalmas körmondatokban válaszolt a legegyszerűbb kérdésre is, mint valami görög tudós, emiatt Álmos hamar feladta a fia kikérdezését. Látszott rajta, hogy nemcsak érti, amit beszél, de szereti is ezt a tudományt.

Árpád ez idő tájt sokat vívódott titokban. Tudta, hogy apja halálával neki kell majd vezetnie a magyar törzseket, de amit eddig ellesett Álmostól, az nem volt arányban azzal, amit a szkíta mester mesélt neki leigázott népekről, ottmaradt lakosságról, ellátásról, közigazgatásról, szigorú ellenőrzésről és hasonlókról.

Miután Xeraxis, a szkíta bölcs közel három hónapig minden délelőtt oktatta az ifjú Arpadust és Ladamurt, Álmos rendelkezése szerint elindultak Horezm városába.

Horezm az idők során nem is város volt már, hanem egész Birodalommá nőtte ki magát. Az abarok fővárosában koncentrált minden tudás és bölcsesség, valamint szépség, ami a Pártus Birodalomból megmaradt.

Karacs az úton szent borzadállyal figyelte Álmos épülését és lelkesen sietett gyengíteni az új tudomány

befolyását. A fiúnak az ősi hun város, Tongwancheng alapításáról beszélt és az ottani életről, ami Ladamurt is érdekelte. Ám a táltos nem érte el a célját, mert Árpád hamar felismerte, hogy a hun városban alkalmazott vezetési módszerek, amit Hellian Bobó, az alapító bevezetett, magán viseli a szkíta államvezetés minden újítását és ez csak megerősítette abban, hogy nagyon figyeljen és elemezze a tanultakat.

A hun elmélet, amit többszáz éve alkalmaztak Tongwanchengben, lényegében ugyanaz volt, mint amit a szkíta regélt neki, csak régies formában, de ez is elég volt, hogy a fiú felfogja a lényegét és a hasznosságát. Értő szemmel figyelte a Horezmi nagyvárost, és hamar felismerte a vezetési hiányosságait. Már megértette azt is, hogy a szasszanida sereg hogyan foglalhatta el a pártusok fővárosát, Ktésziphónt.

Horezmben a fiúk nemcsak tudományokat hallgattak, megismerték a görög harcművészetet is, amiben természetesen a hun Ladamur volt a jobb. Árpádnak a pártusok csataszervezése sokkal jobban tetszett, különösen a *pártus lövés* nevű íjazási technika, ami abból állt, hogy a sereg fejveszett menekülést színlelt, majd egy jelre megfordultak a lovon és hátrafelé lőttek íjaikkal. Ladamur sokat mesélt erről a technikáról Árpádnak, hiszen hun lévén már kisgyermekkorától ezt tanulta. És nemcsak mesélt, keményen edzette is Árpádot a hun csataművészet elemeivel.

Tartalmasan teltek a hónapok, a fiúk egy holdat Horezmben tanultak, egy holdat pedig a magyar jurták között töltöttek gyakorlással. Árpád már nagyon várta apját, aki újfent a titokzatos útjainak egyikén járt. Mikor

egyszer hírt vette érkeztének, olyan tempóban rohant a városból a szálláshely felé, hogy egyenesen beleütközött egy szasszanida járőrbe, aki nem túl sűrűn járt errefelé, ezért nem is ismerhette őket.

Árpád, miközben fékezte a lovát, nehogy legázolja a gyalogos katonákat, megfigyelte, hogy az íjuk nagyon hasonlatos a magyar íjakhoz, csak majd másfélszer nagyobb annál, amit a harcosok a hátukon hordtak, és majdnem a földet verte. Ritka kényelmetlen lehetett így gyalogolni. Emellett vékony, hegyes lándzsát fogtak a bal kezükben, és vékony pengéjű széles tört viseltek, ami hasonlatos volt a római gladiushoz.

Bárhogy próbálta a lovat visszafogni Árpád, így is elsodorta az élen haladó kicicomázott katonát, aki valami tisztféle vagy vezető lehetett, mert még a földön is parancsszavakat ordított, pedig átment rajta a ló. Mikor kiadta a parancsokat, elcsendesült és mereven feküdt tovább.

Társai közül egy katona megfeszítette hatalmas íját és a hátrafelé tekingető Árpád felé célzott. Árpád végre meg tudta zabolázni a fekete csődört és lépésben elindult visszafelé, hogy megnézzé, mit okozott esztelen rohanása.

Úgy tűnt, a szasszanidák támadásnak értékelték a lassú poroszkálást és azonnal falanxba szerveződtek, mint a római katonák. Csak az íjász látszott ki az alakzatból, aki lejjebb eresztve az íjat még mindig Árpádra célzott. Árpád felemelte a kezét, hogy békés szándékát jelezze, amikor halkán megpendült az íj és a vessző elindult halálos útjára. Árpád, mint minden magyar a lovát féltette a legjobban és felkészült, hogy a

földet érintve oldalra dől, majd a lóról elhajol vessző elől. Egy pillanat alatt játszódott le a jelenet.

Árpád teljes hosszában a földre fektette a lovát, mire a vessző már majdnem elérte a mellét, de feleslegesnek bizonyult a mozdulat, mert egy koromfekete nyílvessző belecsapódott a célra tartó szasszanida vesszőbe és eltérítette.

A falanx tagjai egyszerre fordultak hátra, hogy megnézzék, honnan jöhetett a pontos találat. Úgy háromszáz lépésre oldalt Ladamur állt a lova kengyelében és veretes íjára helyezett egy újabb vesszőt. A járőr tagjai felszisszentek és egyszerre engedték le a kardjukat és a lándzsát, mintegy megadva magukat.

Ladamur vigyorogva léptette a lovát a feltápaszkodó Árpád felé, aki látván a földön fekvő parancsnokot, gyalog indult felé, hogy megnézzze, mi történt vele.

Előbb köszönetképpen odabiccentett Ladamurnak, majd a halottnak látszó test fölé térdelt. A katona láthatóan élt még, mert véres habot fújt a száján és az orrán. Közben az emberei köré gyűltek és tanácstalanul nézegették a súlyos sebesültet.

– Abacil – hörögte a legázolt katona. – Abacil!

Árpád meglehetősen jártas volt a sivatag nyelveiben, de nem ismerte fel a kifejezést, ezért segítségkérőn nézett a járőr tagjaira.

– A hűgát hívja a szerencsétlen – világosította fel Árpádot egyikük. – Miatta fordultunk ide, pedig a város nem esett a járőrség útvonalába. Abacilt, a parancsnok hűgát egy kis településen vettük magunkhoz pár nappal ezelőtt. Ő hallott Horezm városáról, ahol a kereskedők utcáját akarta meglátogatni. Pár nyíllövésnyire ide egy

sátorban hagytuk őt, amíg mi felderítjük a területet megmaradt pártus katonák után. Arra van! – mutatott a lemenő nap irányába a katona.

Árpád felpattant és parancsokat osztogatott:

– Ladamur barátom, azonnal menj a táborba és hozd Karacsot, itt csak az ő tudása segíthet. Te pedig, kérlek – fordult a katonához –, menj el a hűgáért a sátorba és hozd ide. Használd a lovam!

Mikor mindkét hírvivő elporzott, Árpád leoldotta a köpenyét és összehajtva a sebesült feje alá tette. A katonák eleinte ellenségesen nézték, aztán idővel leültek a vezetőjük köré. Egyikük Árpádhoz lépett és kissé meghajolt előtte.

– Láttuk, uram, hogy nem volt szándékos az eset. A vezetőnk túl messze kiment a csapat mellé. Köszönjük, hogy visszajöttél és gondoskodszt róla.

Napszállat után megérkezett Karacs. Megnézte a sebesültet, azután az őrtűznél megfőzött pár különös magot és növényt, amelyet a szájába erőltetett, végül elvégezte mellette a füstölő szertartást.

– Ez sárkánymag, könnyebbé teszi a légzést számára – magyarázta a körülötte állóknak. – A zúzott tüdőnek is használ. Nem akarja befogadni – dühöngött, mert a vezető kiköpte a magvakat.

Ekkor lódobogás hallatszott és megjelent Árpád koromfekete csődőre, nyergében a katonával, aki maga elé ültetve hozott egy kisleányt. A lány leugrott a lóról. Látszott, hogy gyakorlott lovas, mert az állat meg sem állt, a lány már a bátyja mellett térdelt. Kinyújtotta a kezét az agyagkorsóért, amit Karacs tartott, és megszólalt.

– Forró tüzet akarsz a szájába önteni, varázsló? Mi van benne?

– Sárkányfűmag, zsálya és némi tört almamag, meg ilyenek. Tüdőkönnyítő.

A lány bólintott, majd a zsákjába nyúlva fehér port kevert a főzetbe.

– Mészpor – mondta a táltosnak. – Felpezsgeti a tüdőben a folyadékot, ami a sérüléstől bekerült.

Most Karacson volt a bólintás sora.

– Boszorkány vagy, húgom? – kérdezte érdeklődve.

– Nem szolgálom Mirigyet, ha erre gondolsz. Egyszerű gyógyítója vagyok a népemnek.

Ezután két apró kezébe fogta a korsót és addig fújta, amíg megfelelőnek találta.

– Emeljétek meg a fejét – adta ki a parancsot ellentmondást nem tűrő hangon a lány.

Árpád és Karacs volt a legközelebb hozzá. Karacs nehézkesen eltehenkedett a fűben a sebesült mellett, hogy megtámassza a fejét. Árpád volt az, aki leguggolt mellé és finoman megemelte a tarkójánál fogva.

Abacil végigsimította bátyja gyöngyöző homlokát és az arcát simogatva, halk gügyögés közepette belediktálta a főzetet. A katona előbb tiltakozott, de aztán, megérezve a könnyű tenyér simítását, rájött, hogy a húga az, és engedelmesen, kis kortyokban megitta a főzetet. Ezután a lány odafeküdt a bátyja mellé és hozzá simulva testével melengette.

Árpád levette a lováról a nyeregre hajtogatott pokrócot és ráterítette a fekvőkre, ezután leült a tűz mellé és szólt Ladamurnak, hogy itassa meg a lovat.

Sokáig bámult a tűzbe, egyszer csak érezte, hogy valaki mellé huppan. Abacil volt az.

– Mondd csak, te lány, hallgatlak – szólt és arra gondolt, hogy a lány nekiesik a baleset miatt, de ő csak a fejét ingatta és közelebb húzódott a fiú meleg karjához.

– Nincs mit mondanom, magyar vitéz, csak a hála hangján szólhatok, hogy elláttátok a sebesült bátyámat. Köszönöm.

– De én okoztam a bajt – szólt értetlenkedve Árpád.

– Ventus már mindent elmesélt, hogy visszajöttél és segítettél rajta, és azt is, hogy a bátyám a kocsit közepén parádézott. Nem hibáztatlak.

Árpád most nézett először a lányra. A hatalmas zöld szemek őszintén csillogtak a tűz fényében. A fiú átkarolta a lányt és közelebb húzta magához, a lány engedelmesen a széles mellkasra tette a fejét.

– Ne ijedj meg az illetlen mozdulatomtól – mentegetőzött Árpád. – Ebben a nyüves sivatagban hidegek az éjjelek. Hány nyarat láttál, kishúgom? Tizenkettőt?

– Tizenhatéves vagyok, a nevem Abacil. Téged hogy hívnak, magyar?

– Arpadusnak neveznek abar nyelven.

– Tehát magyarul Árpád a neved. Köszönöm, amit tettél!

A fiú sóhajtva magához húzta a különös lányt, majd érdeklődve figyelte, ahogy Ladamur és Karacs a tűz másik oldalán nyugovóra térnek.

Reggelre kelve Árpád arra ébredt az elhamvadt tűz mellett, hogy még mindig szorosan öleli Abacilt egyfajta

védelve, melengető öleléssel. A lány láthatóan jól érezte magát a karjaiban. Álmában elnyílt szája csak egy ujjnyira volt a fiú lüktető ajkától, aki már álmában érezte a lány forró leheletét.

Ahogy kinyitotta a szemét, megpillantotta Ladamur türelmetlen, de értően vigyorgó arcát. Lassan, óvatosan kibontakozott az indaként ráfonódó karok szorításából, majd a továbbra is vigyorgó Ladamurra vakkantott.

– De jó kedved van! Hideg volt az éj, melegítenem kellett, mégiscsak egy kislány!

Ladamur nyihogott, dobrokolt, mint egy sárló kanca, közben majd' kipukkadt, és amikor nem bírta tovább, felnyerített, mint egy ló:

– Kislány? Még hogy kislány! – közben kezeivel félreérthetetlen mozdulatokat tett a levegőben, mutatva a lány jól fejlett bájait.

Árpád észrevette, hogy Abacil felült a nyeregbe, amin eddig a fejét nyugtatta. Fellobbant benne valami szégyen a barátja miatt. Gyors mozdulattal előkapta a karikását és jókorát vágott vele az ízléstelenkedő hun ülepére. Akkorát szólt, hogy a röhögő Karacs azonnal bezárta a száját.

Ezután Árpád odaintette a szasszanida katonák képviselőjét, aki messzebből figyelte a jelenetet.

– Hogy aludt a beteg? – kérdezte.

– Hajnalban magához tért, vizet kért, majd elájult – válaszolta a katona.

Karacs ezt hallva bólogatni kezdett.

– Akkor megél! Használt a főzet, egyben marad – dünnyögte örömmel.

Ezután arrébb ment még egy adag főzetet készíteni, Árpád pedig odalépett a lányhoz.

– Abacil! A bátyád nem tud most utazni, és te sem maradhatsz egyedül a sátorban. Van egy szobánk a városban. Addig, míg hazatérünk, pihenjete meg ott. Néhány hét múltán visszatérünk, akkor majd meglátjuk, hogy érzi magát.

– Köszönöm, magyar vitéz. Nem a te gondod lenne a bátyám állapota, te mégis segítesz, és én nagyon hálás vagyok ezért.

Árpád odament az egyik lándzsás katonához és elmagyarázta neki, merre található a szállásuk. Nyomatékkal egy fél marék pártus sékelt nyomott a kezébe. A katona szeme elnyílt, amikor megnézte, mi van a kezében, mert nem bronz, hanem ezüst érmék voltak. A királyi ajándék láttán Árpád keze után kapkodott, hogy hálából megcsókolja. Árpád nem engedte. Amikor kissé lecsillapodott, a katona lelkére kötötte, hogy nem mehetnek el egyszerre inni a városba, ketten mindig maradjanak a szoba előtt, ne hagyják magára a sebesültet és a lányt.

Elköszönt Abaciltól és a környéket figyelve, hatalmas sebességgel kivágatott a városból. A hun apró lován követte.

Ahogy megérkezett a táborba, azonnal be akart rontani apja jurtájába, de a sátor előtt álló núbiai őr türelemre intette.

– Most mit akarsz, Laakoó? Nem ismersz meg? – kérdezte ingerülten.

– Most nem mehetsz be. Apád rendelkezett így. Amikor megtért egy zord fegyveressel, bezárkóztak és